

битъ и древностъ, народна поезия и езикъ. Въ тѣзи градове той засили своето съзнание не само по научни, но и по актюелни политико-обществени и революционни въпроси, не изпускайки ни мигъ перото. И знайно е, че къмъ 60-тѣ години Раковски разви прѣкомѣрна писателска дейностъ, ако и притиснатъ отъ нищетата: той издирва „старобългарски“ пѣсни, за да ги издаде съ обяснения, дава въ 17 точки опжтвания за тѣхното записване;¹ събира пѣсни и материяли за една българска етнография; за тази цель кореспондира съ познати въ Одеса, Ромъния, Москва, Цариградъ; готви планове за съчинения по история, филология и др.

Съ извънреденъ умъ и писателски способности, познаващъ не само български, но и старогръцки, новогръцки, турски, арабски, френски, ромънски, сръбски езици и съ едно обширно следшколско самообразование, Раковски изучава етнографията, историята, държавния строй, произхода на народната речъ у прабългаритѣ и съвременицитѣ си; рови чуждестранни стари и нови съчинения на историци и хроничи, вглежда се въ надписи и монети; мжи се да установи и обясни вѣрностъ-